

Arrest

nr. 138 703 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2014 met referthenummer XX.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DE MOFFARTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 mei 2012 doet de heer M. Z. aangifte van huwelijk te Zaventem, om op 30 juni 2012 te huwen met de verzoekende partij. Op 28 augustus 2012 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand over te gaan tot de voltrekking van het huwelijk.

1.2 Op 27 april 2012 dienen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging. Op 29 augustus 2012 wordt de afgifte van beide visa geweigerd.

1.3 Op 14 september 2012 huwen de heer M. Z. en de verzoekende partij te Cyprus.

1.4 Op 14 september 2012 worden de verzoekende partij en haar dochter onderschept op de luchthaven van Zaventem. Op 15 september 2012 worden zij in het bezit gesteld van een visum type C, geldig voor vijftien dagen.

1.5 Op 11 oktober 2012 worden de heer M. Z., de verzoekende partij en haar dochter in het bezit gesteld van een bijzondere identiteitskaart afgegeven door de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken, geldig van 24 september 2012 tot 18 maart 2017, in de hoedanigheid van respectievelijk ambtenaar van de Europese Commissie, echtgenoot van de verzoekende partij resp. echtgenote van de heer M. Z., ambtenaar bij de Europese Commissie resp. stiefdochter van de heer M. Z., ambtenaar bij de Europese Commissie. Op 7 november 2013 wordt door de Algemene Directie van de Europese Commissie aan de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken gevraagd de speciale identiteitskaarten van de drie betrokkenen te annuleren, met vermelding dat zij een inschrijving bij de gemeentelijke administratie zullen vragen. Op 20 november 2013 leveren de betrokkenen hun speciale identiteitskaart in.

1.6 Op 4 maart 2014 dienen de verzoekende partij resp. haar dochter een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als echtgenote resp. bloedverwant in neergaande lijn van de heer M. Z., die de Zweedse en de Griekse nationaliteit bezit.

1.7 Op 20 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.03.2014 werd ingediend door:

Naam: K(...)

Voorna(a)m(en): N(...)

Nationaliteit: Oekraïense

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

En kind: K(...), K(...)(...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag overeenkomstig art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 als echtgenote van een EU-burger, de heer Z(...), M(...) (rr. (...)).

Echter, uit het dossier blijkt dat een eerder voorgenomen huwelijk te Zaventem werd geweigerd (dd. 28.08.2012).

De aanvraag voor een visum met het oog op huwelijk werd daarop ook geweigerd (dd. 29.08.2012).

Niettegenstaande dit werd het huwelijk toch voltrokken in Cyprus en kwam betrokkene naar ons land. De huwelijksakte werd voorgelegd in de gemeente Zaventem, maar niet in- of overgeschreven. Vooral

omdat het afsluiten van het huwelijk in Cyprus als wetsontduiking wordt beschouwd. Het doet immers geen afbreuk aan het onderzoek dat werd gevoerd betreffende de waarachtigheid van het voorgenomen huwelijk, zoals door de gemeente Zelzate en het parket van Brussel onderzocht werd. Bij gebrek aan een erkenning van het huwelijk, kan art. 40bis, §2, 1° van de wet geen toepassing vinden.

Gezien de verwantschap tussen betrokkene en de EU-burger niet is bewezen, kan de minderjarige evenmin beschouwd worden als de stiefdochter van de EU-burger en derhalve geen toepassing genieten van art. 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat betrokkene een aanvraag lopende heeft om op basis van een andere rechtsgrond het verblijfsrecht te bekomen. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, §4, 5 e lid van het KB van 8.10.1981 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. De minderjarige vergezelt haar moeder. (...)"

1.8 Op 5 september 2014 wordt door de Algemene Directie van de Europese Commissie aan de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken de afgifte gevraagd van speciale identiteitskaarten voor de heer M. Z., de verzoekende partij en haar dochter, met vermelding van de annulatie van de kaarten van de familie in december 2013 voor inschrijving in de gemeente Zaventem, de weigering van deze inschrijving, het feit dat aan de verzoekende partij en de stiefdochter gevraagd werd het grondgebied te verlaten en het feit dat overeengekomen werd de zaak dringend te behandelen.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40bis en 42bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een eerste, tweede en derde middel voert zij onder meer een manifeste appreciatiefout aan. Verder verwijst zij onder meer in het eerste, het vierde en het vijfde middel naar het feit dat zij door de gemeente werd ingeschreven in het nationaal register, zonder dat haar huwelijk in vraag werd gesteld.

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de aangevoerde manifeste appreciatiefout wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name de artikelen 40bis en 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De §§ 1 en 2 van voormeld artikel 40bis luiden als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Voormeld 42bis, § 2, 3° luidt als volgt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;”

De motivering met betrekking tot de verzoekende partij is gesteund op het feit dat haar huwelijk met de burger van Unie niet erkend wordt, waardoor artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden. Deze vaststelling is gesteund op twee motieven. Enerzijds wordt verwezen naar de weigering van een eerder voorgenomen huwelijk te Zaventem en de daaropvolgende weigering van de aanvraag voor een visum met het oog op huwelijk. Anderzijds wordt verwezen naar het huwelijk dat in Cyprus werd voltrokken, waarbij gesteld wordt dat de huwelijksakte voorgelegd werd in de gemeente Zaventem, maar niet in- of overgeschreven werd, *“(v)ooraf omdat het afsluiten van het huwelijk in Cyprus als wetsontduiking wordt beschouwd. Het doet immers geen afbreuk aan het onderzoek dat werd gevoerd betreffende de waarachtigheid van het voorgenomen huwelijk, zoals door de gemeente Zelzate en het parket van Brussel onderzocht werd”*.

Op meerdere plaatsen in haar synthesesamenvatting gaat de verzoekende partij in op het eerste motief, met name de weigering van 28 augustus 2012 tot voltrekking van het huwelijk door de gemeente Zaventem en de weigering van 29 augustus 2012 tot afgifte van de visa. De Raad wijst erop dat hij, zoals de verwerende partij ook in haar nota met opmerkingen aangeeft, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Overeenkomstig artikel 167, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek is de familierechtbank (voor 1 september 2014 de rechtbank van eerste aanleg) bevoegd om zich uit te spreken over een beroep gericht tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken. Zulk middel is dan ook onontvankelijk (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878; RvS 8 maart 2002, nr. 104.512). De Raad kan zodoende slechts vaststellen dat de thans bestreden beslissing verwijst naar een eerdere beslissing van de gemeente Zaventem van 28 augustus 2012 waarbij het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij met de heer M. Z. werd geweigerd en dat deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Ook de weigering tot afgifte van een visum aan de verzoekende partij en haar dochter van 29 augustus 2012 bevindt zich in het administratief dossier. Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt dat tegen deze beslissingen geen beroep werd ingesteld, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist. De Raad merkt wel op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de beslissing van de gemeente van 28 augustus 2012 ook daadwerkelijk aan de verzoekende partij en/of de heer M. Z. werd betekend – de verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat deze beslissing haar of de heer M. Z. nooit ter kennis werd gebracht –, maar dit kan geen hoe dan ook afbreuk doen aan het feit dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Zaventem om het huwelijk van de verzoekende partij en de heer M. Z. te voltrekken.

De vaststelling dat een eerder voorgenomen huwelijk in 2012 geweigerd werd, doet echter geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij en de heer M. Z. op 14 september 2014 te Cyprus zijn gehuwd en dat deze huwelijksakte werd voorgelegd in het kader van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van zowel de verzoekende partij als haar minderjarige dochter. Met betrekking tot het in Cyprus voltrokken huwelijk stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Niettegenstaande dit werd het huwelijk toch voltrokken in Cyprus en kwam betrokkene naar ons land. De huwelijksakte werd voorgelegd in de gemeente Zaventem, maar niet in- of overgeschreven. Vooral omdat het afsluiten van het huwelijk in Cyprus als wetsontduiking wordt beschouwd. Het doet immers geen afbreuk aan het onderzoek dat werd gevoerd betreffende de waarachtigheid van het voorgenomen huwelijk, zoals door de gemeente Zelzate en het parket van Brussel onderzocht werd”*. De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich steunt op het feit dat de huwelijksakte door de gemeente Zaventem niet in- of overgeschreven werd. De verwerende partij lijkt in

haar nota met opmerkingen te suggereren dat inderdaad een formele weigering tot overschrijving in de registers van de burgerlijke stand werd genomen, daar zij aangeeft dat het de verzoekende partij vrijstaat deze beslissing aan te vechten voor de burgerlijke rechtbank, maar de Raad stelt vast dat de weigering van de gemeente om de buitenlandse huwelijksakte te erkennen geenszins blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij stelt dan ook terecht dat de bestreden beslissing niet op correcte feiten gesteund is. Ook haar meermaals herhaalde stelling dat de gemeente haar huwelijk nooit in vraag heeft gesteld, wordt zodoende niet tegengesproken door het administratief dossier. De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat een buitenlandse authentieke akte door alle overheden overeenkomstig artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het Wetboek IPR) erkend of niet kan worden. Zowel de gemeente als de gemachtigde kunnen zich hierover inderdaad uitspreken, maar uit de bestreden beslissing blijkt geen eigen oordeel van de gemachtigde aangaande de buitenlandse huwelijksakte. Zoals hoger reeds gesteld, wordt immers slechts verwezen naar het feit dat de gemeente Zaventem deze akte niet in- of overgeschreven heeft, waarna lijkt verwezen te worden naar een motivering van deze beslissing van de gemeente, daar het volgende gesteld wordt: *“Vooral omdat het afsluiten van het huwelijk in Cyprus als wetsontduiking wordt beschouwd. Het doet immers geen afbreuk aan het onderzoek dat werd gevoerd betreffende de waarachtigheid van het voorgenomen huwelijk, zoals door de gemeente Zelzate en het parket van Brussel onderzocht werd”*. Gelet op de gebruikte bewoordingen in de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat de gemachtigde zelf zich heeft uitgesproken over de erkenning van de Cypriotische huwelijksakte. In de mate dat het toch de bedoeling van de gemachtigde zou zijn geweest om door middel van de met *“Vooral omdat”* beginnende zin zijn stelling over deze huwelijksakte weer te geven, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins eenduidig blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt dan ook terecht in haar eerste middel dat de motivering van de bestreden beslissing onduidelijk, niet precies en incoherent is, en merkt terecht op dat het niet aan haar is om te raden op welke motieven de bestreden beslissing zich steunt.

De Raad benadrukt dat hij zich met het voorgaande niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemeente resp. de gemachtigde – als van zulke weigering al sprake is, hetgeen zoals hoger reeds gesteld niet blijkt uit het administratief dossier resp. niet eenduidig blijkt uit de bestreden beslissing –, daar hij ook hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR openstaat bij de familierechtbank (voor 1 september 2014 de rechtbank van eerste aanleg). De Raad heeft slechts vastgesteld dat de zogenaamde weigering van in- of overschrijving van de buitenlandse huwelijksakte door de gemeente niet blijkt uit het administratief dossier, en dat de gemachtigde zelf zich niet heeft uitgesproken over de erkenning van voormelde akte, minstens blijkt dit allerm minst eenduidig uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Gezien de bestreden beslissing steunt op de vaststelling van een gebrek aan erkenning van het huwelijk, maar deze vaststelling steunt op gebrekkige motieven, kan deze niet overeind blijven. Bijgevolg kan ook de conclusie dat artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden en dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, niet overeind blijven.

Met betrekking tot de dochter van de verzoekende partij dient te worden vastgesteld dat gesteld wordt dat, gezien de verwantschap tussen *“betrokkene”* en de EU-burger niet is bewezen, de minderjarige evenmin beschouwd kan worden als de stiefdochter van de EU-burger en derhalve geen toepassing kan genieten van artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij terecht aangeeft dat voormeld artikel 42bis, § 2, 3° geen uitstaans heeft met de thans voorliggende situatie, daar deze bepaling betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht van een burger van de Unie en verwijst naar een situatie van onvrijwillige werkloosheid. De juridische grondslag van het onderdeel van de bestreden beslissing dat op de minderjarige dochter van de verzoekende partij betrekking heeft, is dan ook foutief. Wat de materiële grondslag betreft, dient te worden vastgesteld dat ook deze gesteund wordt op het feit dat de verwantschap tussen de verzoekende partij en de EU-burger niet bewezen is, en zodoende op het feit dat hun huwelijk niet erkend wordt. Aangezien hoger reeds is vastgesteld dat deze vaststelling van de gemachtigde niet overeind kan blijven, kan ook de daaruit afgeleide vaststelling dat de minderjarige niet als de stiefdochter van de EU-burger kan beschouwd worden, niet overeind blijven.

2.4 De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

2.5 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij en haar dochter betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of hun aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Bijkomend wenst de Raad nog op te merken dat de verzoekende partij op meerdere plaatsen in haar synthesememorie terecht aangeeft dat haar en haar dochter hoe dan ook geen bevel om het grondgebied te verlaten kon betekend worden, daar de gemachtigde niet kan voorhouden dat zij geen verblijfsrecht hebben op een andere rechtsgrond. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde op de hoogte was van het feit dat de heer M. Z., de verzoekende partij en haar dochter in het bezit waren van een bijzondere identiteitskaart afgegeven door de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken, geldig van 24 september 2012 tot 18 maart 2017. Bij de bijlage 19ter van 4 maart 2014 werden de documenten met datumstempel 3 december 2013 gevoegd waaruit blijkt dat de speciale door de Dienst Protocol afgeleverde identiteitskaart van de verzoekende partij en van haar dochter werden ingeleverd, en vervolgens bevinden zich in het administratief dossier een kopie van de identiteitskaarten van de drie betrokkenen en de brief van 7 november 2013 van de Algemene Directie van de Europese Commissie aan de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken waarin gevraagd wordt de speciale identiteitskaarten van de drie betrokkenen te annuleren, met vermelding dat zij een inschrijving bij de gemeentelijke administratie zouden vragen. Het loutere feit dat deze kaarten geannuleerd werden, omdat dit blijkbaar noodzakelijk was om de procedure te kunnen opstarten die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid, neemt niet weg dat de gemachtigde niet zonder meer kon aannemen dat de verzoekende partij en haar dochter het onderliggende verblijfsrecht op grond waarvan zij deze kaarten bekomen hebben, zouden verloren zijn. De verzoekende partij verwijst in dit verband in haar vijfde middel eveneens naar artikel 11, b) van het Zevende Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie, dat luidt als volgt: *“De ambtenaren en overige personeelsleden van de Unie zijn, ongeacht hun nationaliteit, op het grondgebied van iedere lidstaat: b) tezamen met hun echtgenoten en de te hunnen laste zijnde verwanten vrijgesteld van immigratiebeperkingen en vreemdelingenregistratie.”* Daargelaten de vraag of dit protocol als een *“meer voordelige bepaling(...)* vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken” zoals vermeld in artikel 40bis, § 1 van de vreemdelingenwet dient te worden beschouwd, op grond waarvan de verzoekende partij meent dat geen beslissing tot weigering van verblijf vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden genomen, wordt aannemelijk gemaakt dat dit protocol alleszins de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een ambtenaar van de Unie, hun echtgenoten en de te hunnen laste zijnde verwanten in de weg staat. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat dit Protocol geen afbreuk doet aan de bepalingen van het Wetboek IPR en dat nergens in het Protocol te lezen staat dat de rechtsgeldigheid van een door een EU-functionaris afgesloten huwelijk niet in vraag kan worden gesteld. De Raad benadrukt nogmaals dat overeenkomstig artikel 27 van het Wetboek IPR inderdaad alle overheden een buitenlandse authentieke akte kunnen erkennen of niet erkennen, maar uit het administratief dossier blijkt dat zowel de Europese instelling waarvoor de heer M. Z. werkt als de FOD Buitenlandse Zaken het huwelijk van de heer M. Z. met de verzoekende partij erkend hebben. Op een document van de Europese Commissie met betrekking tot de gezinssamenstelling van de heer M. Z. staat de verzoekende partij vermeld als echtgenote sinds 14 september 2012 en haar dochter als kind van de echtgenote sinds 1 september 2012. Op de bijzondere identiteitskaarten afgegeven door de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken, geldig van 24 september 2012 tot 18 maart 2017, wordt voor de heer M. Z. de hoedanigheid van ambtenaar van de Europese Commissie, echtgenoot van de verzoekende partij vermeld, voor de verzoekende partij die van echtgenote van de heer M. Z., ambtenaar bij de Europese Commissie en voor de dochter van de verzoekende partij die van stiefdochter van de heer M. Z., ambtenaar bij de Europese Commissie. Het feit dat de gemeente en de gemachtigde het huwelijk van de verzoekende partij met de heer M. Z. niet zouden erkennen of erkend hebben, kan aldus geen afbreuk doen aan het feit dat de Europese Commissie en de FOD Buitenlandse Zaken dit huwelijk wel erkend hebben en op grond van dit huwelijk bijzondere identiteitskaarten hebben uitgereikt. De verwerende partij maakt met haar betoog dan ook niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat dit Protocol, waarvan de bepalingen blijken de preambule *“aan het Verdrag betreffende de Europese Unie, het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie worden gehecht”*, in voorliggend geval geen toepassing zou vinden en niet minstens de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij en haar dochter zou verhinderen. De verzoekende partij geeft in haar

synthesememorie als antwoord op de nota met opmerkingen in het kader van het vijfde middel nog aan dat zij in 2012 werd ingeschreven in het Rijksregister van de natuurlijke personen, meer bepaald in register 3 van de ambtenaren van de Europese Unie, waarbij de Raad opmerkt dat zij ook reeds in het kader van haar eerste en vierde middel stelde dat zij ingeschreven werd in het rijksregister resp. het bevolkingsregister. Gezien er zich in het administratief dossier geen uittreksels van het rijksregister met betrekking tot de verzoekende partij en haar dochter bevinden, kan de Raad dit echter niet nagaan.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat de Algemene Directie van de Europese Commissie na de kennisgeving van de bestreden beslissing op 4 september 2014 onmiddellijk, met name op 5 september 2014, aan de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken de afgifte gevraagd heeft van speciale identiteitskaarten voor de heer M. Z., de verzoekende partij en haar dochter, met vermelding van de annulatie van de kaarten van de familie in december 2013 voor inschrijving in de gemeente Zaventem, de weigering van deze inschrijving, het feit dat aan de verzoekende partij en de stiefdochter gevraagd werd het grondgebied te verlaten en het feit dat overeengekomen werd de zaak dringend te behandelen. Ter terechtzitting van 22 januari 2015 geeft de verzoekende partij aan dat zij de bijzondere identiteitskaarten ondertussen opnieuw bekomen heeft, maar kan hiervan geen bewijs voorleggen. De verwerende partij lijkt de afgifte van deze identiteitskaarten dit niet te betwisten, daar zij aangeeft de Raad een kopie ervan te bezorgen, maar zij maakt op 22 januari 2015 slechts een kopie over van de in 2012 afgegeven identiteitskaarten, die zich reeds in het administratief dossier bevonden. Zodoende kan niet met zekerheid vastgesteld worden dat de verzoekende partij en haar dochter opnieuw in het bezit zijn van deze bijzondere identiteitskaarten. Dit kan echter geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE